

Під таким гаслом Ленін, Троцький, Свердлов, Сталін, Дзержинський, як і решта комуністичної верхівки, благословляли в похід на Україну своїх різунів, суб'єктів дегенерованого типу, які мали конкретне (за Леніним) «архіважливе» завдання: знищити спроби утвердження української державності, силою зброї і тотального обману насадити, перш за все у східних районах, радянську владу і тими ж методами вилучити хліб в українського селянина: створити з люмпен-пролетаріату загони, які б допомогли російським більшовикам утвердитися на цій благословенній Богом землі.

І по-сьогодні годі оцінити розмах кривавої бійні, яку організували комуністи, напливаючи на Україну з півночі та сходу під керівництвом своїх командармів «комдивів», отаманів та zdegradovаних червоних «батьків». Всі вони, вкупі зі своїм червоним воїнством та чекістами потопом залили Україну, чинячи жахливі злочини, які і сьогодні старанно приховуються в Україні та Росії.

Герої громадянської війни? Ні, псевдогерої.

Сьогодні ми зупинимося на короткому огляді діяльності червоних командирів, яких відправляв Ленін на Україну, в ім'я революції, чинити невимірні злочини, щоб утвердити свою сатанинську владу.

В.Антонов-Овсієнко. Саме цій особі рекомендував Ленін відкинути прізвище «Антонов», щоб не компрометувати українців. Наступаючи на Україну, війська під його загальним командуванням, здійснювали тактику «випаленої землі». Всі, хто бодай трохи вважав себе українцем, оголошувалися ворогами народу і йшли «врасход». Він командував радянськими військами на Україні та Півдні Росії. Це він в Петрограді керував штурмом Зимового палацу, який обороняли жінки і кілька десятків юнкерів-безвусих хлопчаків.

До речі, ударні жіночі батальйони, які мали б воювати проти ворога на фронтах Першої світової війни, створив його опікун, відомий злочинець і авантюрист Муравйов.

При захопленні Харкова, по місту їздив броньовик з лозунгом «Смерть українцям». Вони стріляли в українців лише за те, що ті носили вишиті сорочки та розмовляли українською мовою, або ... мали добрі чоботи.

Згадаймо, що творило червоне воїнство Антонова-Овсієнка в часі наступу на Київ. Навіть українські комуністи благали Леніна відкликати В.Антонова-Овсієнко та Муравйова з України. Але даремно. Шлях просування муравйовських «бійців» позначився

масовими вбивствами, пожежами та реквізиціями харчів.

Муравйов був одним із найбільших катів України, він – відомий авантюрист, офіцер царської армії та військовий лочинець. У нього були явні садистські нахили і саме йому більшовицьке керівництво доручило йому повести наступ на українську столицю. Муравйов був, у свій час, командиром охорони Тимчасового уряду, а його «девички» силами одного батальйону захищали Зимовий палац. Далі він переметнувся на бік червоних. В Полтаві він наказів негайно розстріляти біля 100 полтавчан, щоб залякати населення міста.

По всій північно-східній Україні його бійці-комуністи чинили жахливі злочини. Вбивство 300 юнаків під Крутами – його ж рук справа. По українській столиці Муравйов наказав випустити 15 тисяч снарядів перетворивши місто в суцільну пожежу і тоді ж на його вулицях загинуло понад 3 тисячі киян, спалено віллу М.Грушевського з її унікальними книгами, документами та іншими історико-етнографічними раритетами.

У своєму наказі цей садист наказував розстрілювати в Києві офіцерів, юнкерів, гайдамаків, монархістів і всіх ворогів революції. На початку лютого 1918 р. Київ лежав у руїнах, як і інші міста України. До речі, він перший застосував газові снаряди проти киян. Ленін добре знав цього авантюриста і щоб не компроментувати більшовицький уряд через газету «Известия» заявив, що Київ взяли червоні війська під проводом Юрія Коцюбинського. Лукавив вождь «світового пролетаріату».

Катами українських міст і сіл та їх жителів були дітоньки українського літературного класика – Михайла Коцюбинського – Юрій Коцюбинський, зять В.Примаков. Вірно служила червоним окупантам і дочка письменника – дружина Примакова. Юрій Коцюбинський, хоч і осудив звірства Муравйова, не менше приймав участь у знищенні безневинних українців. Згадаймо лист С.Єфремова до Коцюбинського з осудом його «діяльності».

Лютим катом України, особливо півдня і Одеси був Григорій Котовський та його друг – знаменитий одеський злодій і кримінальний авторитет Одеси – Мішка Япончик, які переметнулися на бік більшовиків, разом вони масово винищували українців. Підпис Котовського стояв у наказі про розстріл 350 полонених і обморожених українських вояків під Базаром. Злочини цього червоного комдива не вимірюються ніякими статтями кримінального кодексу. Але ж за його «доблесть» в Одеській області і по-нині існує місто Котовськ.

На півночі України більшовики добилися створення так званої «буферної зони», де були створені з кримінальних злочинців, дезертирів, зденаціоналізованих маргіналів так звані загони «червоного козацтва». Іменем революції вони нищили українську державність і населення України.

Командирами загонів червоного козацтва був В.Боженко, В.Примаков, Т. Черняк та інші. До них приєдналися ще два українофоби – М.Щорс та Кропивнянський.

Іменем революції чинили жахливі злочини по Україні: С.Орджонікідзе, Й.Якір,

В.Затонський, відомий дегенерат П.Дибенко, якого від смерті якого неодноразово рятувала його коханка – О.Коллонтай.

Свою відданість більшовикам демонстрував на Україні М.Фрунзе, як і майбутній маршал Тухачевський.

Зраджували свій народ, руйнуючи молоду українську державу так звані «батьки» і «отамани» Божко, Н.Махно, Григор'єв, Оскілко, вислужуючись перед більшовиками та їх лідерами.

Сексуально некерована Розалія Землячка та друг Леніна – угорський більшовик Бела Кун у 1929 р. в Криму розстріляли, (часто - особисто) понад 120 тисяч білогвардійців, що здалися в полон і серед них – половина українців. Тисячі втоплених полонених, за наказом цієї «червоної фурії» стояли у водах Чорного моря.

Іменем революції Затонський розстріляв сотні галичан в часі керівництва ним штучно створеного Галревкому. Не милував він і наддніпрянців.

За висловом Леніна «політична проститутка» Лев Бронштейн-Троцький наказував Антонову-Овсієнку та іншим комдивам криваво придушувати український національно-визвольних рух, придушувати безжально.

Кілька слів про Н.Махна, ім'я якого сьогодні на скрижалі підносять адепти старого режиму. Махно, воюючи як не сам за себе, то на боці більшовиків підривав підвалини ще не зміцненої молодій Українській держави. Зрештою, він став непотрібний більшовикам і, логічно, прийшов до свого морального краху.

В Україні лютували ліві і праві анархісти, есери, білогвардійці, німці, поляки, румуни, грецькі, французькі та англійські війська. Чорний морок тоді запанував над Україною, а попереду будуть 1932-1933 рр., 1939-1945 рр., 1946-1955 рр. І все іменем революції...

... Ось доля тих, хто найбільше уславився у винищенні українців у 1917-1923 рр. Іменем революції ... з невияснених обставин загинув після медичної операції М.Фрунзе; в 1937 р. чекістська куля обірвала життя першого маршала М.Тухачевського, льодоруб мексиканського чекіста вкоротив життя Леву Троцькому; відомо чия куля опинилася в потилиці М.Щорса, відомо хто отруїв В.Боженка і його друзів по «червоному козацтву». Агенти НКВД докінчили Ю.Коцюбинського та В.Примакова. таким же чином загинув кат України Муравйов та ще один катюга – В.Антонов-Овсієнко, що втілював свій жахливий досвід на іспанській інтелігенції, селянах та священиках в Барселоні, але в 1939 р. йому пригадали всі ці злочини і те, що багато чого знав злочинного.

Більшовики не забули минулого ні Г.Котовського, ні Мішки-Япончика. В 1945 р. комбриг став перед Вейзеулом, щоб відповісти за всі свої злочини вчинені над українцями, євреями та молдаванами, зокрема в Одесі.

Йона Якір, командарм 1-го рангу, командувач кількома військовими округами, член ЦК ВКП(б) не догодив вусатому господареві і в 1937 р. загинув в застінках ЧК, а організатор

українських погромів, головний реквізитор хліба і майна українських селян Орджонікідзе, за офіційною версією сам застрелився у 1937 р.

... Іменем революції в 1938 р. розстріляно Дубового, командарма 2-го рангу, командувача Харківського військового округу. Розстріляли його чекісти на 43 р. життя.

Кат галицьких селян, священиків, інтелігенції, офіцерів та вояків УГА В.Затонський, один із найактивніших нищителів молоді української держави, маючи всі високі титули і партійні посади, був розстріляний, за вказівкою Сталіна, у 1937 р.

Ще один садист – Бела Кун, для якого життя росіян і українців не варте було нічого, спочатку втік з Угорщини, після придушення інспірованої більшовиками Угорської радянської республіки, і далі став твердоядерним більшовиком в Радянській Росії. Він знайшов свою смерть в застінках НКВД у 1939 р. Теж забагато знав.

Командарм 2-го рангу і заодно душитель усього українського, на совісті якого тисячі загиблих українців, командувач військовими округами П.Дибенко був розстріляний іменем революції 29 липня 1938 р.

Отамани Божко, Оскілко, Григор'єв та інші за зраду рідного народу, за сльози вдів і матерів не довго гуляли по українській землі.

Роза Землячка –Залкінд вціліла. І дожила до 1947 р.

Це далеко не повний список тих відомих комуністичних діячів, що в роки національно-визвольних змагань задушили молоду Українську державу. А були ще: Криленко, Лазарєв, відома одеська садистка з ЧК Олена Гребенюкова – «Дора», яка особисто вбила 400 чоловік, Маруся Нікіфорова, Мокроусов, Порубаєв, Девицький, Романов, Барон, Желябов і десятки інших, що во ім'я революції винищували все українське, втілюючи заклик Муравйова: «Наш лозунг – быть беспощадными».

Ще по-сьогодні приховується правда в архівах, ще по-сьогодні іменами цих садистів названі міста, села, вулиці та установи. Ще по-сьогодні червоний колір несуть на собі десятки, а то й сотні міст і сіл, Комсомольськ, Красноперекопськ, а разом з ними Кіровськ, Советський, Леніне, Кіровоград, Комсомольськ ще один, і багато інших, що є насмішкою над мільйонами вбитих українців і не тільки українців у 1917-1925 рр. Розбудімо дзвони пам'яті!

Ігор Федик